Nadal - Nadal

Per Administrador el dv., 25/12/2015 - 09:00

Is 9,1-3.5-6
Tt 2,11-14
Llc 2,1-14

Celebrem avui coses grans... Avui és Nadal. **Avui celebrem el misteri més gran** que hom podria imaginar: el misteri d'un Déu que es fa present en el nostre món, que **participa de la nostra vida**, un Déu que es fa un de nosaltres. Un Déu que no es queda 'als núvols' ignorant els nostres problemes, les nostres necessitats, la nostra debilitat... Un Déu, en definitiva, que es pren seriosament la vida dels homes i dones, que **es pren seriosament el nostre món** i les seves vicissituds. Això donaria molt que pensar!
Però aquesta realitat tan gran és presentada en un Evangeli aparentment ben simple, ben senzill, en una narració que sembla ben casolana: un cens que imposa un emperador, unes persones que van *com totes* a inscriure's al registre, un hostal ple del tot, un nen que neix com tants milers cada dia, uns simples pastors que diuen coses estranyes... **Xoca veure la grandesa de la realitat que s'explica amb la senzillesa i naturalitat del que es presenta**.
Potser **és precisament aquesta senzillesa una part important del missatge** que avui hem de considerar. En efecte, potser és aquesta 'naturalitat' la que ens pot donar pistes de l'estil, de la manera de 'funcionar' del nostre Déu.
· Quedem-nos simplement gaudint de l'escena
Per això, avui no és dia per fer grans disquisicions, per fer grans reflexions... Avui és, sobre tot, un dia per **quedar-nos embadalits contemplant aquesta escena tan simple i cordial**. Podem imaginar, simplement, aquests dos espais que ens presenta l'Evangeli: la menjadora i el camp on eren els pastors. Dos llocs gens privilegiats, dos llocs freds, apartats de les grans 'dignitats'.
Podem **imaginar aquella nit**: seria una nit física i també una nit metafòrica: la nit que vivia un poble desorientat, un poble on l'esperança era l'únic patrimoni de molts...
Podem contemplar també els signes de l'exclusió que patien els protagonistes de l'escena: Josep, Maria i el nen, que "no tenen lloc a l'hostal", i els pastors, que vivien al ras...
Però podem veure també els **signes de vida** que hi apareixen en aquesta escena: l'amor de la mare que *embolcalla* el petit i el posa en el lloc més suau i acollidor de que disposa, la menjadora; i els pastors, que *vetllen* les seves ovelles, que s'ocupen d'elles, miren pel seu benestar. Signes, doncs, de cura, d'atenció, de vetlla per la vida.
I finalment ens podem fixar en les curioses 'senyes d'identitat' del nounat: "trobareu un nen en bolquers, posat en una menjadora". **Així es presenta el nostre Senyor: sense dignitats exteriors, sense paraules grandiloqüents**, sense visites dels 'notables'... I justament enmig d'aquesta sòbria senzillesa se sent la remor els exèrcits celestials lloant Déu!
· Una lliçó d'aquesta escena...
Avui, dia de Nadal, potser no és moment de treure moltes conclusions. Potser amb una n'hi ha prou. Però una de ben cabdal en la nostra vida de fe.
Aquesta "lliçó del dia de Nadal" pot ser que ***el Senyor es fa present en el centre de la vida ordinària de les persones***, enmig de les concrecions de la vida ordinària dels que no tenen grans protagonismes. El Senyor es presenta enmig del moviment del dia a dia, sense fer massa soroll però sent-hi certament present...
Com diu la darrera Congregació General dels jesuïtes, a sant Ignasi de Loiola "**la realitat se li va fer transparent, fent-se capaç de veure Déu que treballa en el profund de la realitat** i que el convida a 'ajudar a les ànimes'". Això és el que Ignasi després voldrà compartir mitjançant dels seus Exercicis Espirituals, especialment en la contemplació de l'Encarnació. En efecte, en aquesta contemplació no s'intenta suavitzar la realitat, sinó que "es parteix d'ella tal com és: pobresa, desplaçaments forçats, violència entre les gents, abandó, injustícia estructural, pecat"... Però l'important és descobrir que "el Fill de Déu neix en aquestes realitats; i és aquí on es troba dolcesa".
Potser nosaltres estem avui convidats a iniciar el procés que ens porti a seguir, com els pastors, el camí de la recerca d'un Senyor que es fa present d'una manera tan senzilla, suau, i gens estrident.
Avui potser se'ns convida a "descobrir les empremtes de Déu a tot arreu, sabent que l'Esperit de Crist està actiu en tots els llocs i situacions i en totes les activitats i mediacions que intenten fer-lo més present en el nostre món".
Potser avui se'ns convida a descobrir que "no hi ha cap realitat que sigui només profana per aquells que saben com mirar".
Si ens deixem sorprendre per tot això, i **iniciem aquest camí cap a una vida "d'ulls oberts"**, potser ens deixarem portar per l'impuls d'anar cap a una pobre menjadora on hi ha simplement un 'nen envoltat d'una faixa'. I potser allà descobrirem que aquest nen és el Salvador que esperava tot el poble que anava a les fosques... I potser podrem fixar els ulls en el rostre d'aquest nen, i descobrirem l'incomprensible amor de tot un Déu que dóna així la seva vida pel seu món.
I llavors, qui sap, potser aquesta mirada plena d'amor ens farà entendre què ha mogut el nostre Déu a venir a nosaltres d'aquesta manera, i ens portarà a dir-li, suaument i tímidament: *i jo, Senyor, com vols que porti el teu Amor al nostre món?* I Ell ens somriurà...

ETIQUETES
SIGNES DE VIDA NIT SENZILLESA NADAL EXERCICIS ESPIRITUALS VIDA ORDINÀRIA